

TEXTY K ROZJÍMÁNÍ NA TÝDEN

20. 02. 2023 - 26. 02. 2023

motto týdne:

„ Ze stromu poznání dobra a zla jíst nesmíš.“

PONDĚLÍ 20. 02. sv. Hyacinty a Františka Martovi

Mk 9,14-29; Žl 93,1ab.1c-2.5 Komentář: **Sir 1,1-10**

Tento krásný úryvek mohu prožít ještě hlouběji, když si uvědomím, že Moudrost se vtělila v mém Pánu, Ježíši Kristu.

ÚTERÝ 21. 02. sv. Petra Damianiho, biskupa a učitele církve

Sir 2,1-13; Žl 37,3-4.18-19.27-28.39-40 Komentář: **Mk 9,30-37**

Pokud se budu snažit držet se těchto rad, pak budu vyrovnaný a šťastný. K obrazu Božímu!

STŘEDA 22. 02. Popeleční středa

Jl 2,12-18; Žl 51,3-4.5-6A.12-13.14+17;2 Kor 5,20-6,2

Komentář: **Mt 6,1-6.16-18**

Ježíšovo doporučení ke skrytosti často kontrastuje s našimi okázalými projevy. Nejsme občas zklamáni tím, že po nás chce něco, co není ani vidět navenek? Kéž tuto dobu prožiji ve skrytosti s Ním...

ČTVRTEK 23. 02. sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka

Lk 9,22-25; Žl 1,1-2.3.4+6 Komentář: **Dt 30,15-20**

Tím, že chci letošní období přípravy na Velikonoce prožívat naplno, jsem nastoupil správnou cestu! Život s Bohem a radost, která ze vztahu vyplývá.

PÁTEK 24. 02. blah. Josefy Naval Girbés, panny

Mt 9,14-15; Žl 51,3-4.5-6a.18-19 Komentář: **Iz 58,1-9a**

Společenský rozměr postního snažení: dělit se! Pak na mé volání Bůh odpoví. Svou přítomností.

SOBOTA 25. 02. sv. Cézariuse, lékaře

Lk 5,27-32; Žl 86,1-2.3-4.5-6 Komentář: **Iz 58,9b-14**

Radost z jeho blízkosti je podmíněna tím, že leccos odložím. Udělám si na Pána čas. A také ovšem nebudu „zbytečně tlachat“.

1. neděle postní - Cyklus A 26. 02. 2023

Začínáme postní dobu, čas intenzivní přípravy na Velikonoce, čas oživení vlastní víry a jejího prožívání. Dnešní neděle klade důraz jednak na téma postu a jeho smyslu pro duchovní život, jednak na téma hříchu a jeho důsledků.

1. ČTENÍ

Kniha Genesis ve 2. a 3. kapitole vykresluje Boží pohled na člověka pomocí příběhu. Bůh tvoří člověka (adam znamená hebrejsky člověk) a dává mu úkol střežit zahradu.

Pak je člověk podroben zkoušce, ve které selhává. Z obou kapitol čteme jen vybrané části.

Gn 2,7-9; 3,1-7

Hospodin Bůh uhnětl člověka z prachu hlíny a vdechl do jeho nozder dech života, a tak se stal člověk živou bytostí. Potom Hospodin Bůh vysázal zahradu v Edenu na východě a usadil tam člověka, kterého uhnětl. Hospodin Bůh dal z půdy vyrůst rozmanitým stromům, líbezným na pohled, jejichž ovoce je chutné k jídlu, i stromu života uprostřed zahrady a stromu poznání dobra a zla. Had byl nejlstivější ze všech polních zvířat, která Hospodin Bůh udělal.

Pravil ženě: „Řekl skutečně Bůh: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?“

Žena odpověděla hadovi: „Smíme jíst ovoce každého stromu v zahradě, jen ovoce stromu, který je uprostřed zahrady – pravil Bůh – nesmíte jíst a ani se ho nedotýkejte, abyste nezemřeli.“ Had nato ženě: „Ne, nezemřete. Naopak, Bůh ví, že kdybyste z něho jedli, otevřou se vaše oči a budete jako Bůh poznávat dobro i zlo.“ Žena viděla, že ovoce stromu je chutné k jídlu, vábné na pohled, lákavé pro poznání moudrosti, a proto si z něho utrhla a jedla, a dala též svému muži; byl s ní a jedl. Tu se jim oběma otevřely oči a zpozorovali, že jsou nazí. Sešili tedy fíkové listy a udělali si zástěry.

ŽALM 51

Kajícnost je asi nejsilněji vyjádřena v žalmu 51. Tento text je reakcí krále Davida na vlastní selhání. Ač si je vědom své fatální chyby, přece neztrácí důvěru v Boha a naději na odpuštění.

Odpověď: Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.

Smiluj se nade mnou, Bože, pro své milosrdenství,
– pro své velké slitování zahlad' mou nepravost.– Úplně ze mě smyj mou vinu
– a očist' mě od mého hříchu.

Neboť já svou nepravost uznávám, – můj hřích je stále přede mnou.
– Jen proti tobě jsem se prohřešil, – spáchal jsem, co je před tebou zlé.
Stvoř mi čisté srdce, Bože! – Obnov ve mně ducha vytrvalosti.
– Neodvrhuj mě od své tváře – a neodnímej mi svého svatého ducha.
Vrať mi radost ze své ochrany – a posilni mou velkodušnost.
– Otevři mé rty, Pane, – aby má ústa zvěstovala tvou chválu.

2. ČTENÍ

List Římanům systematicky vysvětluje, proč musel přijít Ježíš jako zachránce a jaký význam má ospravedlnění jeho obětí. Tento text odráží skutečnost dědičné viny, její důsledky a odstranění Kristovou obětí.

Řím 5,12-19

Bratři! Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili. Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem – jenomže kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se

neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít. Ale s Božím darem není tomu tak, jako to bylo s proviněním. Kvůli provinění jednoho ovšem celé množství propadlo smrti. Ale ještě tím hojněji se celému množství lidí dostalo Boží přízně a milostivého daru prostřednictvím jednoho člověka, Ježíše Krista. A není tomu s darem tak, jako s hříšným skutkem onoho jednoho člověka. Neboť rozsudek nad proviněním toho jednoho přinesl odsouzení, kdežto Boží dar vede z mnoha provinění k ospravedlnění. Jestliže kvůli provinění jednoho člověka začala skrze toho jednoho člověka vládnout smrt, tím spíše v síle nového života budou kralovat skrze jednoho, totiž Ježíše Krista, ti, kdo v hojnosti dostávají milost a dar ospravedlnění. Nuže tedy: jako provinění jednoho člověka přineslo odsouzení celému lidstvu, tak zase spravedlivý čin jednoho člověka přinesl celému lidstvu ospravedlnění, které dává život. Jako se totiž celé množství stalo neposlušností jednoho člověka hříšníky, tak zase poslušností jednoho se celé množství stane spravedlivými.

EVANGELIUM

Ježíšovo veřejné působení začíná křtem v Jordánu. Vzápětí Ježíš odchází na poušť. Teprve po této postní přípravě na poušti vystoupí se svým poselstvím.

Mt 4,1-11

Ježíš byl vyveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby.“

On však odpověděl: „Je psáno: ‘Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.’“ Potom ho ďábel vzal s sebou do Svatého města, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů. Je přece psáno: ‘Svým andělům dá o tobě příkaz, takže tě ponесou na rukou, abys nenarazil nohou o kámen.’“ Ježíš mu odpověděl: „Také je psáno: ‘Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.’“ Zase ho vzal ďábel s sebou na velmi vysokou horu, ukázal mu všechna království světa i jejich slávu a řekl mu: „To všechno ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.“ Tu mu Ježíš řekl: „Odejdi, satane! Neboť je psáno: ‘Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit.’“ Potom ho ďábel nechal – i přistoupili andělé a sloužili mu.

K ZAMYŠLENÍ

„Ježíš se postí a je pokoušen. Hned dva zdánlivé rozpory. Proč se má Boží Syn omezovat? Smyslem postu je zřeknutí se nějakých dober ve prospěch jiné, vyšší skutečnosti. To dává člověku příležitost postavit se svým vlastním vášním, zlu, napnout vlastní vůli. Jde o to, že se nepostíme jen „od“, ale že se postíme „pro“. Právě proto se kolem takového úsilí otáčí také Zlo, které nesnáší nic, co slouží intenzivnímu vztahu s Bohem.

Bůh tak tříbí naši vůli i naše srdce.